

SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

24. BŘEZNA 2024

Z obsahu:

**Ježíš je s námi
v naší opuštěnosti**

Homilie papeže Františka
při mši svaté na Květnou
neděli 2. dubna 2023,
Řím, náměstí Sv. Petra
- strana 2 -

Svatý Guntram

Libor Rösner
- strana 4 -

Kněžská důstojnost

- strana 5 -

Velký pátek bez konce

Dopis sv. Matky
Terezy kněžím
- strana 7 -

Pět bolestných tajemství

Karol Wojtyła -
sv. Jan Pavel II.
- strana 8 -

Hle, dřevo kříže

- strana 10 -

Vstoupit s Ježíšem

do jeho klidu
- strana 11 -

Perla neocenitelné hodnoty

- strana 12 -

Heřman Josef (24)

Wilhelm Hünermann
- strana 13 -



Niccolò Frangipane (1565–1597): Trpící Kristus

Ježíš je s námi v naší opuštěnosti

Homilie papeže Františka při mši svaté na Květnou neděli
2. dubna 2023, Řím, náměstí Sv. Petra

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46)
Je to invocace, kterou nám dnešní liturgie ukládá opakovat v responsoriálním žalmu (srov. Ž 22,2), a je to jediné zvolání, které Ježíš na kříži pronesl v evangeliu, jež jsme dnes slyšeli. Jsou to tedy slova, která nás přivádějí k jádru Kristova utrpení, k vyvrcholení utrpení, jež podstoupil, aby nás spasil. „Proč jsi mě opustil?“

Ježíšova utrpení byla mnohá, a pokaždé, když posloucháme vyprávění o pašijích, vstupujeme do nich. Byly to útrapy těla: vzpomeňme si na pohlavky, na bití, bičování, trnovou korunu, muka na kříži. Byly to útrapy duše: Jidášova zrada, Petrovo zapření, náboženské a občanské odsouzení, posměšky stráží, urážky pod křížem, odmítnutí tolika lidmi, selhání všeho, opuštění učedníky. Ve vsi této bolesti však Ježíšovi zůstala jedna jistota:

Otcova blízkost. Nyní se však děje něco nemyslitelného – před smrtí volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Ježíš je opuštěn.

Zde je nejtrýznivější utrpení, je to utrpení ducha: v nejtragičtější hodině Ježíš zakouší opuštění Bohem. Nikdy předtím nenazval Otce obecným jménem Bůh. Nikdy. (Vždy říkal) Otče... Aby nám evangelium zprostředkovalo sílu této skutečnosti,

Pokračování na str. 6

Oslavovat, trpět, mlčet – a to spolu s Ježíšem – a doufat v účast na jeho věčné slávě. To vše nám nabízí liturgie Svatého týdne. Jinak řečeno: přidejme se k zástupu těch, kdo vítali Pána při jeho slavném vjezdu do Jeruzaléma; snažme se co nejvíce sjednotit s trpícím Spasitelem v Getsemanské zahradě, při bičování a trním korunování, při křížové cestě a ukřižování – a litujme svých hříčků. Setrvejme v tichosti u Kristova hrobu. A až budeme prožívat oslavu Vzkříšeného, vzpomeňme na vše, co předcházelo jeho zmrtyvýchvstání. Vždyť to vše se událo jen pro naši spásu, abychom mohli mít spolu s Vykupitelem účast na věčné slávě u jeho Otce v nebi.

Řeklo by se: úkoly jsou rozdány, teď už jen je splnit. Ale tak to není! Tady nejde o to, udělat si čárku za dobře odvedený výkon – to by bylo nepochopením oněch spásonosných událostí, jež nás mají přivést k něčemu mnohem vyššímu, vzácnějšímu, nepomíjajícimu: k pokornému přijetí drahocenné perly Božího odpuštění a věčného života, vykoupených krví a smrtí jediného Božího Syna. (str. 12–13) Hloubku tohoto poselství Velikonoce, vrcholné oběti Krista Pána, je třeba neustále objevovat a jako vzácnou perlu opečovávat – je to zásadní úkon naší křesťanské víry, k němuž zavazuje právě to, že Bůh dal za naši spásu svého jediného Syna (srov. Jan 3,16).

Těžko lze vyjádřit slovy to, jak rozsáhlý a hluboký obsah mají velikonoční

svátky, při kterých se završilo Boží dílo spásy, zvláště když to už krásně vyjádřili jiní. V pokoře přijmeme tedy texty tohoto čísla Světla, a spíše než abychom o nich mluvili, raději v tichosti srdce rozjímáme. Inspiraci nám budiž ticho Spasitelova hrobu (str. 11): Pán chce, abychom toto ticho využili k odložení našich falešných představ o něm, našich očekávání do něho vložených a abychom se s ním setkali v nejhlubším nitru svého srdce. O mlčení a tichu toho již víme dost, pokusme se však letos i přes veškeré pozemské rušení ještě více se na ně zaměřit a skutečně se vědomě vnitřně ztišit co nejvíce. Nechejme v sobě svého Pána pokračovat v díle spásy, jehož vrcholem se stalo ukřižování a zmrtyvýchvstání Syna Božího.

Myšlenka na sobotní klid u Ježíšova hrobu nás přivádí k následujícímu přání: Kež podle slov sv. Bonaventury dokážeme uložit svým starostem, žádostivostem a fantazii mlčení a odejít spolu s Ukřižovaným ze světa k Otcí! A nenecháme svého Pána opuštěného, on už pro naši spásu naprostou opuštěností na kříži prošel, není dobré opouštět ho ještě i u jeho hrobu a zvláště pak ve svém životě – jak často však právě to děláme! Kež jsme si plně vědomi lásky, která Božího Syna přivedla na kříž, a kež nás rozjímání Kristova utrpení přivede k odpovědi lásky, jež

bude ochotna nést nejen své břemeno kříže, ale i druhých!

Nelze opomenout ještě jednu velice hlubokou, přitom tak prostou myšlenku sv. Matky Terezy (str. 7), která se týká kněží: „My vás [kněže] také potřebujeme, abyste utišili náš hlad po Ježíši tím, že nás učíte svatosti. Abyste to dělali, musíte být nejdříve sami svatí, protože nemůžete dát to, co nemáte.“ Prosme opravdu velmi intenzivně za svatost kněží – denně! Oni to potřebují a my také... Vztáhneme však tato slova i na sebe: lidé kolem nás, v celém světě tolik potřebují, abychom my křesťané utišovali jejich hlad po Ježíši, ale náš hříšný, mnohdy egoistický a snad i někdy bojácný či alibistický způsob života není pro ně dobrou pobídkou k přemýšlení o tom, proč by právě Trojjediný Bůh měl být tím, kdo naplní jejich naděje a touhy po dobrou a věčném štěstí. Také každý křesťan by měl být svatý! A i když jsou jednotlivci (a není jich málo), jejichž hříšnost nedává dobrý příklad, katolická církev bude vždy svatá, protože její Zakladatel je Svatý. Nepřidávajme se svým polevením v úsilí o svatost k onomu apoštolu, který opustil večeřadlo hned poté, co byl Pánem označen za zrádce... Ale naopak položme jako Miláček Páně, sv. Jan, svoji hlavu na Ježíšovu hrud' a každé slovo, které řekl, uveďme ve skutek. Tak se staneme věrnými svědky Boží ukřižované Lásky!

Daniel Dehner

Ježíš se svou družinou se na cestě do Jeruzaléma blíží k Betánii. Připoj se k nim. Všichni cítí, že se chystá něco mimořádného. Za takové situace Bůh často nabízí lidem vzácnou příležitost, aby s ním spolupracovali. Od člověka dosud zcela neznámého potřebuje dnes úsluhu. Posílá učedníky, aby odvázáli a přivedli jeho oslátko. Majitel se jistě mohl ohradit, že někdo sahá na jeho vlastnictví. Ozvali se však jen zaháleči, kteří tu postávají. Uslyší však zdůvodnění, které je ze všech nejzávažnější a přesvědčující: *Pán je potřeboje.*

Nezaslechl jsi už vícekrát podobnou výzvu? Přemýšlej, co všechno bys mohl odvázat a dát Pánu k dispozici, aby mohl vstoupit tam, kde je očekáván. Udělej to bez ptaní a bez otálení, projev pravou ochotou a velkodušností. Nemusíš se obávat, že o něco přijdeš. To, co Pán od tebe žádá, si nechce přivlastnit pro sebe, ale *hned to zase vrátí.* Vždyť všechno, co máš, máš tak jako tak od něho. Není to pro tebe vyznamenání, jestliže si Pán vybral tebe a něco z tvého, aby mohl zjevit svou slávu?

Ježíš si vybral *oslátko, na kterém ještě nikdo neseděl.* I ty mu nabídní prvotiny ze všeho, co jsi a co máš. Nemá snad právo, aby byl u tebe vždy tím nejprvnějším? Připrav mu ve svém srdci místo, které mu plným právem náleží.

Pozoruj nyní, jak se kolem Pána začalo šířit radostné vzrušení, které velice rychle zachvátilo především samotné apoštoly. Radují se, že si to jejich Mistr přece jen rozmyslel a zanechal úmyslu dovolit starším, aby ho vydali pohanům. Nyní konečně dává najevo, že přijímá královský titul. Proto s velkým nadšením prostírají své pláště na zvíře i na cestu. To je podle nich ten správný, dlouho očekávaný obrat a oni jsou u všeho jako první. Nebuď jen divákem a prostři také svůj plášť, abys vzdal Božímu Synu zaslouženou královskou poctu. Ale nemysli přitom na protekční místo, nýbrž poddej se jeho vládě bez výhrad a s celým srdcem. Vyvaruješ se tak nemilého překvapení, jestliže tvá pozice v jeho království bude jiná, než sis představoval.

Ježíšův vstup do Svatého města je skutečně okázalý. Nadešla chvíle, kdy se otevřeně hlásí k tomu, že je Mesiáš. Dosud se bránil, kdykoliv ho *chtěli vzít a udělat králem,* nyní však dává jejich ovacím vol-

Král přichází

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Požehnaný, který přichází
ve jménu Páně.*

ný průchod. Přichází čas, aby představil plnou pravdu o svém království, ve kterém všechny věci dostanou svou původní pravou hodnotu. To, co nepřítel listivě nadhodnotil a oděl lákavým leskem, bude popravdě odhaleno.

Po tříletém poučování a kázání slovem i příkladem by už o podstatě jeho království neměl nikdo pochybovat. Ale zdá se, že jsme stále špatnými posluchači. Vybíráme si jen něco podle zkrusleného návodu své sebelásky. Nesmíš se divit, když se skutečnost neshoduje s tvým očekáváním a tvými plány, a přiznej si, že nemohou být něco víc, než co chce tvůj Pán. Pouč se z osudu Jeruzaléma.

Toto město, do kterého průvod právě vstupuje, stále ještě ovládají *učitelé a zákoníci,* kteří kvůli své vlastní nauce nechtějí přijmout Ježíšovo učení. Jak smutný osud si připravuje posvátné sídlo, které prostírá své pláště a ratolesti, nikoliv však své srdce a smýšlení. Sám Bůh *nad ním nakonec zapláče.*⁽¹⁾ Rozpor mezi lidskými záměry a Boží skutečností může dojít tak daleko, že nemocný zabije toho, který mu přináší uzdravení. Dnešní *Hosana* se tak paradoxně změnil v páteční *Ukřížuj ho!*

Nakonec se však přesvědčíš, že se nejedná o Ježíšův omyl ani prohru, jestliže jeho korunou bude trní, žezlem třtina a trůnem kříž. Ujme se své vlády právě tím, že se dá dokonale pokořit. Jak krutě se promění jeho intronizační průvod! Král v něm přijme místo toho nejposlednějšího z posledních jako odsouzenec vedený na smrt. Ale od chvíle, kdy zaujme své místo mezi nebem a zemí, aby zemřel svou **královskou smrtí, potáhne všechny k sobě.**⁽²⁾

Ačkoliv Ježíš dobře ví, jak vratká je přízeň těch, kteří mu nyní provolávají slávu, a čemu jde vstříc, *nezdráhá se, necouvá zpět. Svá záda vydá těm, kteří ho zbijí, své líce těm, kteří budou rvát jeho vous, neskryje svou tvář před hanou a slinou.*⁽³⁾ Je si totiž zcela jist svou věcí, kterou mu uložil Otec.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium - umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka
(viz Mk 14,1-15,47)

Ani k tobě se nezdráhá vstoupit, i když ví, co mu umí připravit tvoje pýcha a vzdor, jakým nevědekem někdy odpovídáš na jeho lásku. Aby tě nemusel odsoudit, *dá odsoudit sám sebe.*⁽⁴⁾ Všechno, co se chystá podstoupit, dělá proto, aby tě mohl *přitáhnout k sobě, jako kvočna bere kuřátka pod svá křídla. Záleží však na tobě, abys opravdu chtěl.*⁽⁵⁾ Až utichnou dnešní ovace a hluk, dlouze se nad tím zamysli a pros Pána, abys *poznal alespoň tento den, co je ti ku pokoji.*⁽⁶⁾

Můj Pane, budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu, budu tě chválit uprostřed shromáždění.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Lk 19,41; ⁽²⁾ srov. Jan 12,32;

⁽³⁾ srov. Iz 50,5-6; ⁽⁴⁾ srov. preface o Květné neděli;

⁽⁵⁾ srov. Mt 23,37; ⁽⁶⁾ srov. Lk 19,42;

⁽⁷⁾ Ž 22,23.

Svatý Guntram

Obce Guntramovice či v německojazyčných zemích Guntramsdorf nesou název po svém donátorovi či zakladateli. Ten zase dostal při křtu jméno, které v 6. století nosil svatý král. Vládl v Burgundsku a dlouhý čas měl však do svatosti hodně daleko.

Přítom ve své rodině měl Guntram následováníhodný vzor – jeho babičkou byla totiž sv. Klotylda (viz *Světlo* 21/2017), žena navýsost ctnostná, která se výrazně zasloužila o obrácení a křest svého královského manžela Chlodvika a tři tisíce jeho družiníků a velmožů, což znamenalo zásadní předěl v dějinách Francie.

Podle některých zdrojů se Guntram narodil v roce, kdy sv. Klotylda zemřela, tj. 545. Symbolicky by tak udělala místo svému vnukovi, kterého buď ještě zažila, nebo se aspoň modlila o jeho šťastné narození a další požehnaný život. Mnohem pravděpodobnější je však dřívější datum narození, snad někdy kolem roku 532. Ze svých vlastních potomků sv. Klotylda moc radosti mít nemohla. Třeba takový Guntramův otec Chlotar, jenž se ke konci svého života stal jediným vladařem dosud rozdrobené Franské říše, vůbec nebyl ztělesněním ideálního křesťana. S protivníky neměl žádné slitování, i svého vlastního syna Chrama, jenž proti němu ozbrojeně povstal, nechal s celou jeho rodinou zardousit a poté spálit v chatrči, v níž byli drženi. Pak sice podstoupil tuhé pokání u hrobu sv. Martina v Tours, nicméně pověst nelítostného člověka mu už zůstala.

Chlotarova říše byla poté, co umřel, rozdělena mezi čtyři jeho syny, z nichž Guntram obdržel Burgundsko, dávné království sv. Zikmunda (viz *Světlo* 17/2022). Vyvstal mu tak před očima již třetí následováníhodný vzor, nějakým způsobem se jej bezprostředně týkající. Po sv. Klotyldě tím druhým byla sv. Radegunda, zbožná choť jeho otce Chlotara, která s pomocí sv. Medarda přesvědčila svého manžela, aby jí dovolil opustit bezdětné manželské lože a vstoupit do kláštera, kde dožila v pověsti nezpochybnitelné svatosti. Chlotar se pak oženil s Ingundou, jež se stala Guntramovou matkou.

Guntram se ovšem žádným z těchto vzorů neřídil, v žilách mu proudilo až příliš krve jeho divokého otce. Křesťanská

morálka se ho netýkala, násilí mu nebylo cizí, rád sedával u bohatě prostřených tabulí a rád si také pořádně přihnul; svým manželkám byl nevěrný, kdy jen k tomu měl příležitost. Nejprve žil nějaký čas s jistotou Venerandou, otrokyní jednoho z jeho poddaných, kterou si přivlastnil. Brzy umřela a zanechala po sobě syna Gundobalda. Guntram vinil svého osobního lékaře ze selhání při záchraně Venerandina života a nechal ho za trest zabít.



Socha sv. Guntrama zdobící hlavní vchod baziliky sv. Klotildy v Paříži

Svou první manželku Marcatrudu zapudil poté, co otrávil jeho syna Gundobalda, druhá manželka Austerchilda mu povila dva syny, kteří však velmi záhy zemřeli na úplavici. Možná někdy tehdy začal jít do sebe, ježto si tyto rány osudu vysvětlil jako Boží trest pro sebe za všechny ty napáchané hříchy. Postupně se začal měnit, až byl ke konci svého života v porovnání s počátky vládnutí k nepoznání.

V roce 567, po smrti nejstaršího z Chlotarových synů, Chariberta I., vládnoucího z Paříže, se rozhořel boj o jeho panství mezi dalšími bratry – Sigibertem I., králem Austrasie, a Chilperichem I., králem Neustrie.

Guntram se do vzájemných bojů nepouštěl, ač v minulosti prokázal vysoké bojové i vojevůdcovské schopnosti. Změnil se. Zatímco jeho bratři toužili po moci, Guntram, hnán k tomu stále hlasitějším svědomím, podstupoval přísné posty, hodně času trávil v kapli před svatostánkem, v srdci toužil po křesťanské dokonalosti, k níž chtěl dospět i prostřednictvím spravedlivé vlády.

Sigibert získával v bratrském sporu časem navrch, avšak roku 575 byl zavražděn a jeho ovdovělou ženu Brunhildu se synem Childebertem II. vzal pod svá ochranná křídla Guntram, jenž se dlouho snažil oba rozvaděné soky smířit. V roce 584 přijal do ochrany taktéž vdovu po Chilperichovi I. Fredegundu a poté, co roku 587 uzavřel v Andelotu smlouvu s Brunhildou a adoptoval jejího syna a svého synovce Childeberta II., zažehnal dynastické spory a stal se de facto vládcem sjednocené země.

Snažil se být skutečným otcem svých poddaných, dbajícím o jejich štěstí. Těm chudším přispíval ze svého, a když zemi postihla neúroda, financoval z vlastní pokladny rozsáhlou výpomoc hladovějícím. Stejně tak v době epidemie dělal vše pro pomoc těm, kdo byli nejvíce postiženi. Doporučil v té době lidem ukrýt se do kostela a prosit tam o milosrdenství Boží; poté zavelel ke kajícím procesím, v nichž měli zúčastnění rovněž vyprošovat Boží milosrdenství. Dokonce nabídl Bohu vlastní život za odvrácení jedné z epidemií od svých poddaných. Svolal několik místních církevních synod a kladl kněžím na srdce, aby byli svědomitými pastýři, a velmi na tom trval.

Neděle Božího milosrdenství

Výraznou stopu zanechal Guntram také na církevní mapě. Byl štědrým zakladatelem několika kostelů a klášterů (víme nejméně o třech – v Annegray, Fontaines a Luxeuilu), jiné stejně tak štědrě podporoval, kupř. Saint-Bénigne v Dijonu, založil též biskupství v Maurienne, mezi tím klášterní školy a útulky pro chudé. Vládl sice sám, nicméně dával na radu duchovních, mj. také irského misionáře sv. Kolumbána.

Neznamenalo to, že by se vnitřní proměnou stal změkčilým. Své postavení neváhal hájit s mečem v ruce v případě, kdy byl napaden uzurpátorem trůnu Gundobaldem (neplést s jeho stejnojmenným synem), svým údajným nevlastním bratrem, jehož měl Chlotar zplodit v mimomanželském loži. Guntram úspěšně odolal Gundobaldovým atakům a v rozhodující bitvě ho porazil.

Spravedlnost i řád vyžadoval přísně a systematicky, nepřivíral oči před neřádkem a hříchem a nekomentoval přečiny svých poddaných dnes tak moderním úslovím, že nemá právo soudit druhé a že je třeba být vůči nim otevřený a tolerantní.

Prokázal to několikrát, zmiňme jen událost spjatou s atentátem na jeho osobu. Vrah zjednaný nepřátelsky smýšlejícími velmoži v poslední chvíli odhodil zbraň z ruky. Guntram mu odpustil a udělil mu milost. Méně „pochopení“ už měl pro ty, kdo ho najali, ty spravedlivě potrestal.

Guntram, tento obrácený a svatě žijící panovník, nakonec zemřel přirozenou smrtí, a to 28. března 592 ve své rezidenci Chalon-sur-Saône. Tam byl též v kostele sv. Marcela, který nechal vystavět, pochován.

Věřící lid ho okamžitě začal ctít jako světce. Postupně se jeho kult rozšířil po celé dnešní Francii. Ještě v 16. století se těšil takové slávě, že katolictví nepřátelští hugenoti se zaměřili speciálně na jeho tělesné pozůstatky a veřejně je ostentativně zhanobili. Jednu ze dvou zachráněných relikvií – rameno uložené v katedrále v Maurienne – zničily roku 1793 hordy vyznávající jedovaté myšlenky Francouzské revoluce. Dochovala se pouze světcova lebka.

Svatý Guntram bývá zobrazován v královském rouchu při rozdávání darů chudákům, jindy v zámeckém zátiší s křížem a globusem. Bývá vzýván při rodinných sporech.

Dne 5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako **Neděle Božího milosrdenství** (letos 7. dubna). Pán Ježíš totiž obdařil tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. **Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek (letos 29. března).** Nověna spočívá v denní modlitbě korunky k Božimu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství pak chce Ježíš zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božimu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke svatému přijímání.

Dne 29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božimu milosrdenství.

Kněžská důstojnost

Kněz v katolické církvi má nejvyšší důstojnost a moc, která není z tohoto světa. Svatý Bonaventura vypráví o sv. Františku a jeho vztahu ke kněžství. Světec z Assisi říkával: „Kdybych potkal svatého, který sestoupil z nebe, a současně kněze, nejdříve bych políbil ruku knězi a pak vzdal úctu svatému.“ Pro sv. Františka bylo kněžství nepochopitelným majestátem, protože v něm je stejná důstojnost a stejná moc pro celé mystické tělo jako u Ježíše Krista.

Svatý František řekl jednou svým spolumatřím: „Pán mi dal takovou víru v kněze, kteří žijí podle řádu svaté katolické církve vzhledem k jejich svěcení, že bych běžel za nimi, i kdyby mě pronásledovali. A kdybych měl takovou moudrost, jakou měl Šalomoun, a potkal ty nejubožejší kněze, kteří jsou v církvi v tomto století, neřekl bych proti jejich vůli ani slovo... Buďte pokorní a malí vůči všem; ale zvláště se pokouřte a stávejte maličkými vůči kněžím.“

V jeho životopise, který napsal opat Leon, čteme, že jednou přišel do Lombardie, kde žil kněz, který vedl pohorlivý život. Lidé, kteří znali svatost Františkovu, se sešli ve velké počtu, aby jej viděli a mohli se ho dotknout. Ale uprostřed obecného nadšení se našlo několik osob, které chtěly využít dané situace, aby postavily Chudáčka Božího do špatného světla a současně zasadily ránu víře věřících v katolické kněžství. Přišli za světcem a zeptali se: „Bratře Františku, co si myslíte o zdejších faráři? Žije zjevně v hříchu. Máme tedy věřit jeho slovům? Respekto-

vat jeho chování?“ Světec vytyčil intriku a díky světlu svého génia ukázal na kněze a zeptal se: „Je to ten kněz, o kterém mluvíte?“ Tazatelé ihned odpověděli: „Je to on.“ František šel ihned za knězem, poklekl před ním, vzal ho za ruce a řekl: „Nevím, zda tyto ruce jsou čisté nebo ne; ale je jisté, že i kdyby byly nečisté, jak říkáte, jejich nehodnost nemůže zmenšit sílu a působnost svatých svátostí. Křesťanskému lidu se skrze ně dostalo nescetných dobrodiní. Chci je tedy políbit, a tak vzdát čest Bohu a uctít tak toho, kdo si těmto rukama posluhuje.“

Bratra Bernarda z Offidy, kapucína, povzbuzoval takto: „Když vidíte kněze, mějte k nim úctu, a já vám říkám, že byste měl líbat zemi, po které krácejí. Oni nám umožňují, abychom znovu povstali v milosti tím, že nám poslouží svátostmi, když jsme ji ztratili. Ukazují nám cestu k nebi hlásáním Božího slova a na nich z velké části závisí zdraví naší duše.“

Počet těch kněží, kteří nedávají dobrý příklad, nedovoluje odsoudit širokou škálu kněží, kteří dobře vykonávají svou službu. I Ježíš Kristus měl svého zrádce v osobě Jidáše, a kněží, kteří nežijí podle křesťanské morálky, jsou noví Jidášové. To vše by mělo stačit, abychom neodsuzovali kněze, protože ani jejich nevěrnost k Pánu je nezabavuje kněžského charakteru.

*Z knihy Felice Spaccucci:
Pět papežů otce Pia, Napoli 1968
Překlad -lš- (Redakčně upraveno)*

Ježíš je s námi v naší opuštěnosti

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

uvádí tuto větu také v aramejštině: je to jediná věta z těch, které Ježíš řekl na kříži, jež se k nám dostává v původním jazyce. Skutečnou událostí je krajní ponížení, tedy opuštění svým Otcem, opuštění Bohem. Kristus jde tak daleko, že trpí z lásky k nám, až je to pro nás těžké vůbec pochopit. Není snadné to pochopit... Vidí zavřené nebe, zakouší trpkou hranici života, ztroskotání existence, zhroucení všech jistot: volá „proč, proč“. Proč, Ty, Bože, proč?!

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? V Bibli je sloveso „opustit“ silné; objevuje se ve chvílích krajní bolesti: ve ztroskotaných láskách, odmítnutých a zrazených; v zavržených a ztracených dětech; v situacích zavržení, ovdovění a osiřeni; ve vyčerpaných manželstvích, ve vyloučeních, která zbavují sociálních vazeb, v útlaku nespravedlnosti a v osamělosti nemoci – zkrátka v nejdrastičtějších zpřetrháních vazeb. Tam se říká toto slovo: „opuštění“. Kristus to přinesl na kříž, vzal na sebe hřích světa. A na vrcholu on, jednorozený a milovaný Syn, zakusil situaci, která mu byla nejcitlivější: opuštěnost, vzdálenost od Boha.

A proč k tomu došlo? Pro nás neexistuje jiná odpověď. Je to pro nás. Bratři a sestry, dnes to není představení. Každý z nás, když naslouchá Ježíšovu opuštění, ať si řekne: Pro mě. Toto opuštění je cena, kterou za mě zaplatil. S každým z nás soucítit až do krajnosti, aby s námi byl až do konce. Zakusil opuštění, aby nás nenechal rukojmími opuštěnosti a byl navždy po našem boku. Udělal to pro mě, pro tebe, aby, když se já, ty nebo kdokoli jiný ocitne v koncích – to je špatné... když se někdo vidí zahrán ke zdi – vidí se ztracený ve slepé uličce, ponořený do propasti opuštěnosti, vtažený do víru tolika nezodpovězených „proč“, abychom mohli najít jakousi naději. On, pro tebe, pro mě. Není to konec, protože Ježíš tam byl a nyní je s vámi: On, který vytrpěl vzdálenost opuštěnosti, aby přijal ve své lásce všechna naše odcizení. Aby každý z nás mohl říci: v mých pádech, každý z nás mnohokrát upadl... a každý z nás může říci:

v mých pádech, v mé opuštěnosti, když se cítím zrazen nebo jsem zradil druhé, když se cítím opuštěný nebo jsem zavrhl druhé, pomysleme si, že i on byl opuštěn, zrazen, zavržen. A tam ho nacházíme. Když se cítím ukřivděný a ztracený, když už si nevím rady, on je se mnou, v tisícírovných otázkách a s tolika nezodpovězenými „proč“, on je tam.



Tak nás Kristus zachraňuje zevnitř našich „proč“. Odtud se otevírá naděje, která nezklame. Na kříži totiž, i když cítí krajní opuštěnost, se nenechá strhnout k zoufalství, to je ta hranice, ale modlí se a svěřuje se. Volá své „proč“ slovy žalmu (srov. 22,2) a odevzdává se do Otcových rukou, i když ho cítí vzdáleného (srov. Lk 23,46), nebo ho necítí vůbec, protože se cítí opuštěný. V opuštěnosti nejprve svěřuje sám sebe. V opuštění nadále miluje své vlastní, kteří ho nechali samotného. V opuštěnosti odpouští těm, kdo ho ukřižovali (srov. Lk 23,34). Zde se propast našeho mnohého zla noří do větší lásky, takže každé naše odloučení se proměňuje ve společenství.

Bratři a sestry, taková láska, až do konce, takováto Ježíšova láska dokáže proměnit naše kamenná srdce v srdce z masa. Je to láska schopná slitování, něhy, soucitu. A to je Boží styl: blízkost, soucit a něha. Bůh je takový. Opuštěný Kristus nás vede k tomu, abychom ho hledali a milovali v opuštěných. Protože v nich nejsou jen potřební, ale je tam on, je s nimi, Ježíš opuštěný, ten, který nás zachránil tím, že sestoupil do hlubin našeho lidského stavu. On je s každým z nich, opuštěným až

k smrti. Myslím tu na některé... na jednoho takzvaného „muže z ulice“, Němce, který zemřel pod kolonádou, sám, opuštěný. A Ježíš je takový pro každého z nás. Tolik lidí potřebuje naši blízkost, tolik opuštěných. I já potřebuji, aby mě Ježíš pohladil a přiblížil se ke mně, a proto za ním chodím k těm opuštěným, osamělým. Chce, abychom se starali o bratry a sestry, kteří se mu nejvíce podobají, i o něj v krajním údělu bolesti a osamělosti. Nejen lidé, ale i dnes, draží bratři a sestry, je tolik „opuštěných Kristů“. Jsou tu celé národy vykořisťované a ponechané samotě; jsou tu chudí lidé, kteří žijí na křižovatkách našich ulic a jejichž pohledu nemáme odvahu čelit; jsou tu migranti, kteří už nejsou tvářemi, ale čísly; jsou tu zavržení vězni, lidé zapsaní do seznamu problémů. Ale je tu také tolik neviditelných, skrytých, opuštěných Kristů, kteří jsou odhozeni v bílých rukavičkách: nenarozené děti, staří lidé ponechaní sami sobě, staří lidé, kteří mohou být vaším otcem, možná vaší matkou, dědečkem, babičkou... opuštění v geriatrických nemocnicích, nemocní, které nikdo nenavštěvuje, postižení, kteří jsou ignorováni, mladí lidé, kteří v sobě cítí velkou prázdnotu, aniž by někdo skutečně vyslechl jejich výkřik bolesti. A nenacházejí jinou cestu než sebevraždu... Dnešní opuštění. Dnešní Kristové.

Opuštěný Ježíš nás žádá, abychom měli oči a srdce pro opuštěné. A pro nás, učedníky Opuštěného – nikdo nesmí být odstrčen na okraj, nikdo nesmí být ponechán sám; protože, nezapomínejme, odmítnutí a vyloučení jsou živými ikonami Krista, připomínají nám jeho šílenou lásku, jeho opuštěnost, která nás zachraňuje před veškerou samotou a opuštěností. Bratři a sestry, vyprošujme si dnes tuto milost: umět milovat opuštěného Ježíše a umět milovat Ježíše v každém opuštěném člověku. Prosíme o milost umět vidět, umět rozpoznat Krista, který v nich stále nařiká. Nedovolme, aby se jeho hlas ztratil v ohlušujícím tichu lhostejnosti. Bůh nás nenechal samotné; pečujeme o ty, kdo jsou ponecháni sami. Teprve pak učiníme vlastními touhy a pocity toho, který kvůli nám „vyprázdnil sám sebe“ (Flp 2,7), který se zcela vyprázdnil kvůli nám.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Velký pátek bez konce

Dopis sv. Matky Terezy kněžím

Kardinál Newman napsal nádhernou modlitbu, ve které odhaluje rozmluvu svého kněžského srdce s Bohem:

Milý Ježíši, pomáhej nám, abychom všude šířili tvou vůni. Pronikni naše duše svým Duchem a svým životem. Pronikni nás a vezmi si nás do vlastnictví, aby náš život vyzařoval jen tebe. Vyzařuj z nás a buď v nás tak, aby každý, koho potkáváme, mohl poznat v nás tvou přítomnost. Dej jí prozařovat, aby bylo vidět ne nás, ale jen Ježíše. Zůstávej u nás, pak budeme svítit jako ty, pak budeme moci být pro druhé světlem; budeš to ty, kdo skrze nás ozařuje druhé. Nauč nás velebit tě podle tvého zalíbení tím, že jsme pro druhé světlem. Dej, ať hlásáme tebe, abychom kázali nikoliv slovy, nýbrž svým příkladem. Skrze nadšení, skrze soucitné jednání, skrze viditelnou lásku, která přináší vstříc naše srdce. Amen.

Všude, kam přicházíme, nacházíme lidi s tak nesmírným hladem po Bohu, hladem, který můžete utišit jen Vy, kněží, neboť ve Vás je Ježíš. Oni očekávají, že k nim přijde Ježíšova něžnost a láska skrze Vás. Potřebují Vás, abyste se jich dotkli jeho vůní a jeho soucitem.

V našich domech umírání vidíme lidi, kteří strašlivě trpí. Naše sestry vědí, že těmto lidem mohou pomoci k Bohu, jen když do nich vlijí Ježíšovu něžnost a lásku. Před několika dny, když jsem byla v našem domě v Kalkatě, vstoupil dovnitř jeden muž a běžel, aniž by něco řekl, přímo ke mně do sektoru pro ženy. Uviděl jednu sestru, jak omývá někoho, kdo byl špinavý a plný červů, právě ho přivezli z ulice. Zůstal stát a díval se nejdříve na její ruce, pak na její tvář a do jejích očí.

A náhle mohl vidět, že skrze tyto ruce, skrze tuto tvář a skrze tyto oči proudí Boží láska. Když opouštěl dům, zastavil se u mne a řekl mi: „Přišel jsem jako bezbožník a plný úzkosti, odcházím s novým pochopením Boží přítomnosti ve svém srdci. Nyní vím, že Bůh nás miluje. Viděl jsem tuto lásku v pohybech té sestry a v jejích očích. Ve způsobu, jak tato sest-

ra zacházela s pacientem, jsem mohl vidět, že ona ví, že slouží Bohu.“

Jindy v Novém Dillí mi řekl ministr sociální péče: „Matko Terezo, vy a já děláme stejnou sociální práci, ale mezi námi je veliký rozdíl. Vy to děláte pro někoho a my to děláme pro něco.“ Pro někoho. Vy, kněží, uvědomte si, že to je to, co Vás musí motivovat. Muž, žena, dítě, které k Vám přichází a potřebuje pomoc, to je někdo. A tento někdo je Ježíš.

O něco dříve sebraly naše sestry na ulici jednoho muže a odstraňovaly zbytky cárů kůže, které měl přilepené na zádech. Přinesly ho do našeho domu ve strašném stavu, ale zemřel s obdivuhodným úsměvem na tváři. Zeptala jsem se sestry, které se o něho staraly: „Co jste cítily v hloubi svého srdce, když jste se ho dotýkaly?“ Jedna mladá sestra odpověděla: „Matko, byla jsem si jista, že se dotýkám Ježíše; to je jeho tělo a bylo to jeho utrpení, jeho strašné utrpení, na kterém jsem měla účast.“



My potřebujeme Vás kněze, abyste nás tomu učili, abyste nám pomáhali realizovat tuto Ježíšovu přítomnost. Potřebujeme Vás, abyste nás naučili, jak můžeme být svatí. Ovoce modlitby je čisté srdce a Ježíš nám říká, že ti, kteří mají čisté srdce, mohou vidět Boha (srov. Mt 5,8). Jiným plodem modlitby je hlubší víra a plodem této víry je láska a plodem lásky je služba (srov. 2 Petr 1,5–7).

Na slovo kněze se kousiček chleba stává Kristovým tělem, Chlebem života. Pak nám dáváte tento Chléb života, abychom získaly životní sílu a staly se svatými. Ale my Vás také potřebujeme, abyste utišili náš hlad po Ježíši tím, že nás učíte svatosti. Abyste to dělali, musíte být nejdříve sami svatí, protože nemůžete dát to,

co nemáte. Proto jsou tyto exerciční dny velkým darem Božím nejen pro Vás, ale pro nás všechny, které budeme obohaceny tím, co Vy přijmete. Podělte se s námi o to, co přijmete. My a naši lidé hladovíme po Bohu, hladovíme po svatosti. Mám stejný hlad, jaký jsem našla u hinduistů a muslimů.

Víte o tom, že jsem od lidí z ulice více přijala, než jsem jim dala? Naučila jsem se tolik, když jsem viděla, jak touží po Bohu. Naučila jsem se od nich, jak musím milovat Ježíše tím, že mám účast na jeho umučení.

Jednoho dne přinesli do našeho domu muže, jehož polovina těla byla sežraná. Celého ho pokrývali červi a jeho zápach byl tak strašný, že nikdo u něho nemohl vydržet. Šla jsem a čistila jsem ho, a když jsem to dělala, díval se na mě a ptal se: „Proč se se mnou trápíte a děláte to? Všichni ostatní mě odstrkují. Proč přistupujete tak blízko a trápíte se, abyste mi pomohla?“ Odpověděla jsem mu: „Miluji vás, protože Ježíš sdílí s vámi vaše utrpení. Pro mne jste Ježíš, který ke mně přichází ve své bolestné podobě.“ Pak se na mě podíval a řekl mi: „Ale když ke mně přistupujete tak zblízka a děláte to, co děláte, i vy sdílíte jeho utrpení.“ – „Ne,“ odpověděla jsem, „já sdílím jen radost tím, že vás miluji a že ve vás miluji Ježíše.“ A víte, co mi potom řekl tento hinduista? Řekl: „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ Bez jediného slova stížnosti nebo výkřiku bolesti, zatímco tito dlouzí červi dále žrali jeho tělo. On realizoval, že je někdo, kdo má význam, někdo, kdo je milován.

Vy můžete používat slova, jak jste zvyklí: Hlad po lásce, hlad po soucitu, hlad po svatosti, hlad po Bohu. To je ten hlad, o kterém mluvím a který vidím ve všech těchto lidech. My se pokoušíme jim prokázat dobro a snažíme se a učíme se jejich velké utrpení obětovat za mír ve světě. Ještě jednou Vám říkám, že my dostáváme více, než dáváme, protože tito obdivuhodní lidé nám dávají příležitost být denně 24 hodin ve styku s Kristovým utrpením. Ježíš sám nám řekl: *Co jste učinili jednomu z nejmenších těchto bratří, mně jste učinili.* (Mt 25,40) Když to řekl, musí to být pravda!

Z -sks- 8/2002 přeložil -Iš-
(Redakčně upraveno)

Pět bolestných tajemství

Modlitba v Getsemanech

Žádný z učedníků se nedivil, když Ježíš po poslední večeři sestoupil a šel za potok Cedron. Byla noc. On trávil často noci v modlitbách. Ani okolnost, že vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana, nebyla nic nového. Vzal je s sebou i na horu Tábor.

A přece byli učedníci plni zážitků, které jim Mistr připravil ve večeřadle. Měli v čerstvé paměti slova, která jim řekl při večeři: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává. Toto je kalich mé krve, která se za vás vylévá.“ Neobyklá nálada této večeře přinesla s sebou jistý neklid. Mistr přece řekl: „Jeden z vás mě zradí.“ A Jidáš, který spravoval měšec, opustil siň. Ježíš řekl Petrovi: „Ještě tuto noc mě třikrát zapřeš.“ A když se Petr zapřísahal, řekl právě Petrovi tajemná slova: „Satan si vás vyžádal, aby vás třibil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby tvá víra neklesala, a ty posiluj své bratry.“

Olivová hora, to je místo Ježíšovy velké osamělosti, svým způsobem absolutní osamělosti Ježíše před jeho utrpením. Nebylo to ještě krvavé utrpení, jen jeho předchůf, i když se evangelista zmiňuje o krvavém potu, který vyrazil na Ježíšově čele. A přece zůstala míra tohoto utrpení v Olivové zahradě skryta nejen učedníkům, kteří ostatně únavou usnuli. Bylo to vnitřní, duchovní utrpení, nesrovnatelné s žádným duševním utrpením člověka, i kdyby to byl světec.

Takto tedy musíme mít před očima celé tajemství Syna, který se stal člověkem, abychom mohli do jisté míry pochopit, co mohla znamenat slova, která nám znamenali evangelisté: „Otče, chceš-li, odejmi tento kalich ode mne.“ A musíme mít před očima celé tajemství Člověka, který je pravým Bohem, abychom do jisté míry pochopili význam slov sv. Pavla: „Neušetřil vlastního Syna, ale vydal jej za nás za všechny.“

Musíme Ježíše v jeho osamělosti a s krvavým potem na spáncích opustit. Mysleme však na to, že při návratu od modlitby řekl: „Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení.“

Bičování

O tomto strašném mučení těla i duše se zmiňují shodně evangelisté: „Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.“ Historikové a exegeti se pokoušejí na základě jiných náznaků rekonstruovat přesněji jednotlivosti. Polská pašijová zbožnost věnovala bičování mnoho slok ve svých písních. V jedné postní písni se zpívá: „Ó můj Ježíši, jak strašně jsi byl přivázan ke sloupu, za naše velké viny jsi byl strašně bičován.“ Slova jsou prostá a melodie, která pochází až ze 17. století, je hluboce dojímavá a vyjadřuje zvláštní pocity věřícího srdce. Především si uvědomujeme, jak těsně souvisí toto strašné trýznění Kristova těla s tělesnými hříchy lidí. Výpověď tajemství o bičování je v tom-



to smyslu obzvláště působivá. Již mnoho srdcí mu podlehl, pro mnohé bylo bičování důvodem, aby zanechali svých hříchů. „Trestám své tělo a podrobuji kázní,“ píše sv. Pavel a mnozí opakují tato slova a uvádějí je ve skutek.

Pomysleme na to: v okamžiku bičování začalo v plné síle Spasitelovo krvavé utrpení. Po strašných úderech, které způsobovaly důtky, vytékala jeho krev doslova z celého těla. Brzy bude vyprovokovaný dav volat k Pilátovi: „Krev jeho na nás a na naše děti!“ Ježíš řekl při poslední večeři: „Toto je kalich nové úmluvy s mou krví, která se za vás vylévá.“ Slova a skutečnost.

Korunován trním

Toto mučení, obzvláště strašná tortura hlavy, již měl být židovský král definitivně ponížen, stojí stále před naším duchovním zrakem. Zvláště výmluvná byla tato trnová koruna na hlavě odsouzeného, kterého Pilát „nemohl“ zachránit před záští davu. Právě v této pozici, korunovaného trním, představil jej shromážděným, poukázal na jeho zubožený stav a řekl: „Hle, člověk!“

Pilát věděl, že tento Ježíš, nazývaný Kristus, zvláště zde v Palestině pod správou Říma nehledal pro sebe žádné pozemské království. „Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by za mne bojovali a já bych nebyl vydán židům. Ale moje království není z tohoto světa.“ A když se ho Pilát zeptal podruhé, dostal toto vysvětlení: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem při-

Z rozjímání sv. Otce Pia

Modlitba: Božský Duchu, osvět mě a zapal při rozjímání o hořkém utrpení Pána Ježíše; pomoz mi pronikat stále hlouběji do tajemství nekonečné lásky a bolesti jediného Boha, který přijal lidskou přirozenost a trpěl z lásky ke svým tvorům, snášel smrtelnou úzkost a nakonec zemřel! ... Nekonečný a Nesmrtelný se ponizuje, přijímá urážky, potupu, zneuctění a hrozné mučednictví, hanebnou smrt na kříži, aby spasil lidi, kteří jej urazili a váleli se v bahně svých vin. Zatímco člověk se chlubí svými hříchy a svou zlobou, Bůh nařiká nad vinou svých tvorů, trpí a potí se krví v hrozných úzkostech ducha.

Bolestiplná Matko Maria, dovol mi, abych spolu s tebou následoval Ježíše a měl účast na jeho utrpení a tvých bolestech.

Můj anděli strážný, drž svou ochrannou ruku nad mým duchem a nad mým srdcem, aby se zcela soustředily na trpícího Pána a nedaly se ničím od něho odklonit. Amen.

Zdroj: Archiv Světla

šel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

A zde stojí Kristus v pravdě svého království. Pilát říká: „Hle, člověk!“ Celé království, celá jeho důstojnost, kterou přišel obnovit, skrývá se nyní v něm. Nyní je konečně zřejmé, že je to království, které bude tolikrát poraženo, tolikrát svrženo na zem a pošlapáno. Nyní konečně je zřejmé, že je to důstojnost, která byla tolika způsoby ponížena. Ježíš přišel, aby zjevil království člověka – jak to připomíná 2. vatikánský koncil – a zde stojí před lidstvem s trnovou korunou. To je znovu získané království. To je důstojnost vykoupená krví Božího Syna.

Nesení kříže

V tomto tajemství se nemodlíme křížovou cestu, nejdeme od zastavení k zastavení, jak tomu bylo v Jeruzalémě a jak se to opakuje v našich svatyních. Chápeme celou tuto cestu do jisté míry pod jedním zorným úhlem: Ježíš bere na sebe kříž.

Stojí tedy před námi ve své zmučené podobě, na hlavě korunu z trní, po tváři mu stéká krev a bere na sebe kříž. Vidíme ho jako muže bolesti, který předstupuje před lidi: zralý plod lidské krutosti a lidské nenávisti. A na svých bedrech nese tíži: nástroj vlastní smrti, znamení hanby a především strašnou tíži. Je to tíže, pod kterou Kristus padá k zemi. Sami jeho pronásledovatelé musejí hledat muže, který by s ním vlekl kříž na místo poprav. Nést břemeno. Nést kříž.

Snad nám vystávají před očima lidé, na které bylo naloženo podobné břemeno, vězni koncentračních táborů, kteří na svých bedrech vlekli nalámané balvany nebo pytle písku anebo zapřaženi jako zvířata táhli stroje těžké několik tun. Dějiny 20. století znají mnoho takových obrazů. Ježíš z Nazareta, který jeruzalemskými ulicemi nesl svůj kříž na místo poprav, má v tomto století mnoho Šimonů, kteří byli přinuceni podobně jako Šimon z Cyrény, aby nesli rozličné kříže. Nesou je spolu s Ježíšem?

Svatý Augustin píše: „Amor meus – pondus meum.“ (Moje láska se stává mým břemenem.) To je definice břemene zrozená z rozjímání Kristova kříže. Láska nejen vzlétá, pozvedá a běží, láska také zatěžuje. A snad vypovídají o lásce více ti, pro které je břemenem a křížem,

než ti, pro které je křídly. „Amor meus – pondus meum.“ Proto Ježíš říká: „Kdo chce být mým učedníkem, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ A říká ještě více. „Kdo nebere svůj kříž a následuje mne, není mne hoden.“ A to řekl, když ještě učil, když hlásal evangelium o svém království, kdy nikdo nemohl tušit, že tento „velký prorok“ jednou ponese svůj vlastní kříž, aby na něm za pravdu, kterou učil, sám zemřel.

Ukřižování

Ukřižování začalo tím, že obnažili do krve zbičované Kristovo tělo a srazili ho na kříž. Přibili ruce na příčné břevno a nohy na kolmý sloup. Když byl kříž vztyčen, viselo celé tělo za ruce ve strašném utrpení, v mukách umírání. Umírá tu Člověk, který byl „jednorozený“, „milovaný“ a „vyvolený“ Boží Syn. To byla jeho muka.

Lékařská analýza tohoto umírání je otřesná, neboť se jednalo o mladý organismus, který byl vystaven násilné smrti. Ale žádná lidská analýza není s to popsat tajemství Krista umírajícího na kříži. Zůstáváme na prahu toho, co je v dějinách lidstva svaté: velká láska, Boží láska až k sebeponížení. A proto je tu nejdůležitější naše mlčení. Církev na Velký pátek mlčí. Mlčíme, protože nejsme schopni mluvit, protože nám chybí slov a hloubka myšlenek nás drásá.

Připomeňme si ještě poslední slova, která Ukřižovaný sám vyslovil z kříže.

Řekl k Otcí: „Odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Řekl ke kajícímu lotrovi: „Amen, pravím ti, ještě dnes budeš se mnou v ráji.“

Řekl k Matce a k učedníkovi: „Hle, tvůj syn.“ – „Hle, tvá Matka.“

Řekl: „Žízním.“ – „Bože můj, proč jsi mě opustil.“

Řekl: „Je dokonáno.“ A dále řekl slovy žalmisty: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.“ Po těchto slovech skončil.

Mysleme na poslední slova Vykupitele, která řekl v hodině své smrti na kříži. Jsou zvláštním svědectvím jeho života. Jsou jeho závěti.

Zveřejněno v listu Przewodnik Katolicki 1978. Brzy nato byl krakovský arcibiskup zvolen papežem.

(Redakčně kráceno a upraveno)

Cesta

Cesta do Jeruzaléma,
stará a vyšlapaná,
tak stará,
že můžeme mít zato,
že je to cesta,
po které jsi kráčel
dolů do Cedronského údolí
a dále k zahradě Getsemany.
Mám ten průvod jasně
před očima:
Ty a Tvoji učedníci,
naplnění velikonoční náladou,
neboť jste spolu slavili
velikonoční Večeři.
Teď sestupujete po schodech,
abyste strávili noc v Getsemanech,
jak to dělá mnoho poutníků
v těchto dnech svátků.
Některým z učedníků
doznívají Tvá slova,
která slyšeli dnes večer,
ta zvláštní slova,
která jsi vyslovil:
Vezměte a jezte,
to je mé tělo.
Vezměte a pijte,
to je má krev.

A Petr?

Pochopil, cos měl na mysli,
když jsi myl jeho nohy?
Co znamenala slova o kohoutovi?
Pomalubíhá ta cesta dolů,
plná protikladů
od věrnosti k nevěrnosti,
od hostiny lásky
k hodině nenávisti,
od života ke smrti.
Tvých učedníků
je už jen jedenáct.
Jeden schází...
Začínají pašije.
Pane, chtěl bych sestoupit
s Tebou do cedronského údolí,
chtěl bych Tě doprovázet
na této cestě,
vydat se na tuto cestu...
Pane, věřím,
že je to i moje cesta,
naše cesta,
kterou jsi ušel pro nás.

Zdroj: Archiv Světa

Ježíšovy rány

Z kázání
sv. Bernarda z Clairvaux

Kde jinde mohou nemocní najít bezpečné a spolehlivé útočiště, ne-li v ranách našeho Spasitele? Tam bydlím v bezpečí, neboť on je mocný zachránce. Svět reptá, tělo trpí, ďábel sedí na číhané; ale já stojím pevně, protože jsem postaven na vysoké skále. Dopustil jsem se velkého hříchu; mé svědomí je znepokojené. Ale není vyvedeno z míry, protože myslím na rány svého Pána. Protože *on byl zraněn pro naše nepravosti*. Co může být tak smrtelné, aby to nezahojila Kristova smrt?

Proto se Kain mýlil, když řekl: „Moje vina je příliš velká, než aby mě jí někdo mohl zbavit.“ Já však si přivlastňuji s důvěrou ze Srdce mého Pána to, co mi schází; neboť ono přetéká milosrdenstvím a jsou zde otevřené rány, ze kterých ono milosrdenství může proudit. *Prorazili mi ruce i nohy, kopím mi otevřeli bok. Díky těmto skulinám mohu ochutnat »med ze skály a olej z křemene« a vidět, jak dobrý je Pán.*

Bůh vypracoval plán spásy, nikoliv plán zatracení, a já jsem to nevěděl; protože *kdo poznal myšlenky Páně? Anebo kdo mu byl rádcem?* Ale já jsem dostal klíč, který otevírá, hřeb, který proniká, abych poznal vůli Páně. Co jsem viděl, když jsem otevřel? Volá hřeb, volají rány: V Kristu smířil Bůh skutečně svět se sebou. *Ocel pronikla jeho duši* a dostala se do blízkosti srdce, takže Bůh není neschopen soucitit s našimi slabostmi.

Otevřenými ranami těla se nám otevírá Nejsvětější Srdce, otevírá se nám veliké tajemství lásky, stojí před námi *milosrdná láska našeho Boha a navštěvuje nás světlo, které září z výšiny*. Není pro nás otevřeno těmito ranami Boží nitro? Pane, čím jsi nám mohl lépe zdůraznit, jak jsi dobrý, mírný a bohatý na slitování, než svými ranami? Neboť není většího milosrdenství, než když někdo dá svůj život za ty, kteří jsou odpovědní za jeho smrt.

Hle, dřevo kříže

Jednu část velkopáteční liturgie tvoří odhalení a uctívání kříže. Kněz odhaluje velký kříž a třikrát zpívá: „Hle, kříž, na kterém umřel Spasitel světa.“

Mnozí procházejí kolem odhaleného kříže, mnozí před ním postojí. To jsou ti, kteří cítí, že patří ke kříži. Protože zde našli všechno to, co mají. Setrvají, poklekou, líbají rány našeho Pána.

Klečí před křížem hříšníci – to jsme my všichni –, protože jsme to my, kdo ho ukřižovali. Naše viny na něho dolehly. Z našich vin se zrodila smrt, kterou on přemohl. On vytrpěl to, co naše hříchy způsobily. Viníci líbají rány, které sami zasadili. Vrahové utíkají před svou vinou k Zavražděnému, katové ke své Oběti. A tito hříšníci – oni jsou spolu s ním ukřižovaní na kůlu vlastních vin – prosí: „Pane, rozpomeň se na nás, až přijdeš do svého království.“

U paty kříže leží umírající. Neboť oni trpí tím, čím trpěl on. Umírají, protože on umřel. Ale Bůh připustil tuto smrtelnou vinu jen proto, že chtěl tento svět znovu obejmout v lásce svého vtěleného Syna, který v této smrti přemohl viny ještě větší milostí, která vzešla z jeho milosrdenství.

Před křížem pláčí trpící. Která noc strádání nebyla jeho noci? Které slzy on neposvětil? Které utrpení by měl ještě poznat, aby je mohl proměnit v naději, než to, které nesl Syn člověka, který byl Synem Božím?

Klečí před ním děti. Protože on je miloval, a ačkoliv věděl, že přebývá v každém člověku, hrozil těžkým bēda těm, kteří pohorší tyto děti.

Klečí před ním v mlčení osamělí. Neboť tento Osamělý, který umírá v pustině smrti opuštěn Bohem, zná trpkost samoty a nechal všechnu jejich samotu vstoupit do svého srdce, odkud bylo vytlačeno všechno, jen ne láska k opuštěným.

Klečí před ním v pláči vdovy a matky, které ztratily své syny. Protože jeho oko hledí ještě s láskou a starostlivostí přes stíny smrti, které ho obklopují, na Matku, kterou musí zanechat opuštěnou.

Vrhají se před ním na kolena ti, kteří milují. Neboť u něho je veškerá síla lásky, veškerá síla, která umí překonávat zklamání a mění je v lásku silnější než smrt,

v onu jedinečnou lásku ke Kristu, která se žíví a trvá ze svého vlastního plamene.

Před jeho křížem klečím „já ...“. Klečím tak všichni, kteří poznali Boží milosrdenství, před křížem, který neviditelně proniká vším prostorem a všemi časy. Padají na svou tvář. Mlčí. Pláčí. Modlí se k Ukřižovanému. Modlí se k Mrtvému, který nám přinesl život. Modlí se k Lásce a k Poslušnosti, která je silnější než smrt, ano, než smrt na kříži.



Tiziano Vecelli (1488/1490–1576):
Ukřižování Krista

Klečím tak před křížem? Ty tři hodiny mého života, až se pro mne a na mně všechno dokoná? Jsem s Ukřižovaným?

Moje duše žízni po Bohu a po otcovském domě. Chci povstat. Chci vidět toho, který pil ten nejvíce hořký kalich světa. Chci líbat zkrvavené nohy, které jdou za mnou až do té největší bezvýchodnosti mých vin. Chci vidět jeho prorazený bok, který mi otevřel jeho Srdce, aby mě v něm skryl, aby mě převedl z tohoto světa smrti domů k Otci, abych i já byl tam, kde může být jen Bůh. Chci vidět dřevo kříže, na kterém visí má Spása.

Pojďte, klaňme se!

Zdroj: Archiv Světla

Vstoupit s Ježíšem do jeho klidu

Mezi velkopátečním umíráním na kříži a zmrtvýchvstáním Páně je Bílá sobota téměř jako bezyznamný přechod. Ale i tento den představuje památku Kristova tajemství, kterým nás chce oslovit v našem životě. Je to tajemství Kristova klidu.

Když Bůh dokončil své stvořitelské dílo, odpočal od práce, a dal tak člověku příklad rytmu pracovních dní a klidu. Kdo s pohledem na Boha zachovává tento klid, tomu Bůh žehná (srov. Gn 2,3).

Také Kristus, když dokončil vykupitelské dílo, odpočal sedmý den, když již dříve opakovaně hovořil o třech dnech v útrokách země (srov. Mt 12,40), souhlasil s nimi a přijal je plný vděčnosti (srov. Jan 12,7). Jeho pohřbení je součástí jeho cesty a jeho vykupitelského díla.

Co se při tom vlastně stalo? Bylo to totální sebeodevzdání, při kterém dovolil, aby s ním dělali, co chtěli.

Pán na kříži mohl ještě být v mnohém činný: mohl se obrátit na Boha i na lidi, soudit nebo odpouštět, spojit spolu Matku a učedníka, odmítnout nápoj a jiný si vyprosit, a především odevzdat svůj život aktivně ze svých vlastních rukou. Nyní však se zcela odevzdává tomu, co se s ním bude dít.

Nikdy se v lidských osudech neprojeví lidská bezmocnost výrazněji než v tom, že je člověk pohřben. Ježíš to na sebe dobrovolně přijal.

Všichni evangelisté popisují Pánův pohřeb velmi podrobně. Činí tak proto, aby jeho smrt byla skutečně mimo vší pochybnost. Ale chtějí nám také pohřbeného Pána postavit před oči. To má velký význam

pro náš život. Máme se spolu s Maří Magdalénou posadit k jeho hrobu a tam rozjímat, abychom pochopili, co nám tento mlčící Pán chce říci. On nás i tady volá ke společenství se sebou.

Volá nás k tomu, *abychom zůstali u něho*, abychom jej nadále milovali, i když ho nevidíme a nic o něm neslyšíme. Hrob Ježíše Krista, to je také hrob našich představ a našich očekávání, která jsme do něho vkládali; hrob přání a snů, které nám nespínil – ale také místo, kde osvědčujeme svou věrnost, a tím předsíní nového setkání s živoucím Pánem.

„Ó Spasiteli, modlím se k tobě. Miluji tě v tvém hrobě, kde bych chtěl být pohřben s tebou,“ modlí se Tomáš Kempenský, a tím nám vnuká druhou myšlenku.

Jsmo povoláni nejen k tomu, abychom zůstali věrni nepřítomnému Pánu, jsme povoláni dokonce k tomu, abychom se sjednotili s pohřbeným Ježíšem. *Křtem jsme byli s ním pohřbeni.* (Řim 6,4) Náš život je životem jenom s ním a v něm, Kristem, který zemřel a který čeká na definitivní zmrtvýchvstání. Chce nás mít v hrobě u sebe jako své údy.

Být s Kristem pohřben, odevzdat se celý a beze zbytku Bohu, to vyžaduje velkou sílu, protože nám naše „jednání podle svého“ připadá bližší a snadnější. „Právě vstoupit do klidu vyžaduje velkou námahu.“ (O. Michel) Proto říká sv. Pavel

naléhavě: *Pospěšme si tedy, abychom vešli na místo odpočinku.* (Žid 4,11)

Vzdát se a odevzdat něco ze své aktivity se musíme učit na mnoha místech života: držet se trochu zpět, aby také druzí mohli promluvit a jednat, posloužit podle náhledu druhých tam, kde bychom chtěli rozhodovat, vzdát se oblíbených činností, když je třeba splnit nějaký úkol.

Zvláštním místem, kde se musíme v tomto směru cvičit a uvést do „stavu klidu“, je modlitba. Jana Marie Guyonová, francouzská mystička ze 17. století, o tom napsala: „Opustit sebe je to nejdůležitější. Kdo se dokáže zcela odevzdat, bude brzy dokonalý. Sebeodevzdání, ať už se týká vnitřního nebo vnějšího života, úplné sebeodevzdání do Božích rukou... člověk dává neodvolatelně všechnu vlastní vůli k dispozici Boží vůli. Vzdává se svých zvláštních sklonů, aby chtěl jen to, co Bůh chce od věčnosti: být lhostejný vůči všem věcem; zapomenout na minulost, budoucnost přenechat Prozřetelnosti a přítomnost odevzdat Bohu.“⁽¹⁾

„Proč se necháváme tak utlačovat zbytečnými starostmi, proč jsme tak vyčerpaní z našich mnohých vlastních cest? Sám Bůh nás zve, abychom si u něho odpočinuli od svého neklidu.“⁽²⁾

„Uložme starostem, žádostivostem a fantazii mlčení, odejdeme spolu s Ukřižovaným ze světa k Otci,“ říká svatý Bonaventura.⁽³⁾

To je poselství Bílé soboty, které nám mlčky posílá Pán odpočívající v hrobě: abychom svá chtění a konání pustili poněkud z ruky a spolu s ním vstoupili do onoho klidu, ve kterém se spolu s ním zcela odevzdáme Otci, aby životodárná Boží ruka mohla i s námi jednat podle jeho věčné vůle.

-red-

Poznámky:

⁽¹⁾ Jungklausse, E.: *Suche Gott in dir. Der Weg des inneren Schweigens nach einer vergessenen Meisterin*, J. M. Guyon.

⁽²⁾ Tamtéž, s. 99.

⁽³⁾ *Lekcionář k denní modlitbě církve* 1/6.



Foto © Jiří Koleček

Perla neocenitelné hodnoty

V srpnu 1921 opustili novomanželé J. Russell a Gertrude Morseovi svoji rodnou zemi, aby spolu s dalšími protestantskými misionáři putovali k čínským národům do Tibetu. Jako hluboce věřící křesťané našli vzácnou perlu, o níž hovoří Pán v evangeliu: Nebeské království je podobné kupci, který hledá vzácné perly. Když najde velmi vzácnou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. (srov. Mt 13,45-46) Tou-

to perlou bylo Boží volání – přinést evangelium těm lidem, kteří ještě nikdy neslyšeli o spáse a milosrdné lásce nebeského Otce. Aby mohli toto poslání naplnit, byli misionáři připraveni opustit všechno. Dnes lze vidět jejich ovoce.

V misi, kterou před více než 100 lety založili J. Russell a Gertrude Morseovi, pokračují jejich děti a vnuci – dnes již čtvrtá generace – s mnoha vyškolenými místními pomocníky. Odhaduje se,

že od roku 1921 se v Asii o Boží milosti dozvědělo a křesťanskou víru přijalo více než milion lidí.

David Morse, jeden z jejich vnuků, se během své misie v Indii spřátelil se starším indickým potápěčem, lovcem perel. Jmenoval se Rambhau. Setkali se mnohokrát a misionář vyprávěl horlivému hinduistovi o Ježíši. Ale vždy, když přišli k tomu, že Boží Syn vzal na sebe naše hříchy a vykoupil nás svojí smrtí na kříži, Rambhau se tomu bránil. Nedokázal si představit, že by mu Bůh daroval vykoupění, a tedy vstup do nebe zadarmo. „Snad jsem příliš pyšný,“ řekl pokaždé, „ale je to příliš jednoduché.“

Jednoho dne Rambhau opět navštívil svého přítele, protože mu chtěl říci něco důležitého: „První den nového roku se vydám na pouť do Dillí. Půjdu po kolenou, abych si zabezpečil nebe.“ – „Rambhau! To je šílené, to je přece 1 450 kilometrů! Tvá kolena to nevydrží, dostaneš infekci ještě předtím, než tam dorazíš!“ – „Ach, to utrpení bude sladké, vždyť si za ně koupím nebe.“ – „Rambhau, příteli můj, to nemohu dopustit, když už Ježíš pro tebe udělal všechno, aby tě vykoupil pro nebe.“ Stařec se však nedal odradit. „Jsi můj nejdražší přítel na zemi a již tolikrát jsi mi pomohl, ale já musím jít na pouť do Dillí.“

Pak Rambhau s třesoucíma rukama otevřel zámek malé, pečlivě zabalené šperkovnice, kterou si přinesl s sebou, a otevřel ji před svým přítelem. Davidovi to vyrazilo dech: uviděl jednu z největších perel, jaké se kdy našly u indického pobřeží. Obrovská perla se třpytila nepopsatelným leskem. Musela být velmi cenná. Lovci perel zvlhly oči a začal vyprávět příškrkným hlasem: „Můj syn byl nejlepším potápěčem, lovcem perel na pobřeží Indie. Měl nejrychlejší ponor, nejbystřejší oko, nejsilnější ruku a nejdelsí dech ze všech mužů, kteří hledali perly. Jakou radost mi dělal! Vždy snil o tom, že najde perlu, kterou překoná všechny ostatní. Jednoho dne ji našel, ale zůstal pod vodou příliš dlouho, jen aby ji získal – a zaplatil za to životem. Myslím si, že chápeš, že tato perla je mým nejcennějším majetkem. Chci ti ji dát, protože nevím, zda se vrátím živý.“

Tehdy misionáře osvítila myšlenka: „Rambhau, tato perla je tak krásná, že bych ji od tebe koupil. Mohl bych ti za ni dát 10 000 dolarů.“ Stařec se na něho ne-



J. Russell a Gertrude s dětmi

Děkovná modlitba po mši svaté

Modlitba před obrazem ukřižovaného Spasitele

Před tvou tváří, dobrý a nejsladší Ježíši, padám na kolena a prosím a žádám tě s největší vroucností duše, abys do mého srdce vstípl živou vírou, nadějí a láskou a také pravou lítost nad mými hříchy a nejpevnější vůli je napravit; když s velkým vnitřním pohnutím a bolestí rozjímám ve svém nitru o tvých pěti ranách, mám před očima to, co o tobě samém, dobrý Ježíši, vložil do tvých úst již prorok David: „Probodli mé ruce i mé nohy, spočítat mohou všechny mé kosti.“ (Ž 22,17n)

Zapřísahám tě, nejsladší Pane Ježíši Kriste, ať je tvé utrpení pro mne silou, která mě kryje, střeží a brání, ať jsou pro mne tvé rány pokrmem a nápojem, který mě sytí a dokonale oblažuje; ať mě pokropí tvá krev, aby ze mne smyla všechny mé viny; tvá smrt ať je pro mne nekončícím životem a tvůj Kříž je mi věčnou slávou. V tom ať je mé občerstvení, potěšení, zdraví a blaženost mého srdce. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Podle Missale Romanum

Heřman Josef (24)

chápatě podíval. „Můžu ti nabídnout také 15 000 dolarů,“ navýšil David svoji nabídku. Rambhau v šoku ztuhl. „Příteli,“ řekl, „tato perla se nedá koupit za žádnou cenu! Nikdo by nemohl zaplatit to, co znamená hodnota této perly pro mne: život mého syna. Můžu ti ji pouze darovat.“ Misionář se však nedal: „Ne, Rambhau, nemůžu ti takto přijmout. Snad jsem pyšný, ale je příliš cenná. Musím si ji zasloužit.“ Starý lovec byl ohromen. „Ty to nechápeš? Můj jediný syn obětoval svůj život, aby tuto perlu získal! Nedá se ničím zaplatit. Prosim, přijmi ji prostě jako projev mé upřímné lásky.“

David chvíli nedokázal promluvit. Potom vzal svého starého přítele za ruku. „Rambhau,“ řekl tichým hlasem „nerozumíš? Přesně to ti říká Bůh.“ Potápěč dlouho zkoumavě hleděl na misionáře a pomalu začal chápat. „Bůh ti nabízí spásu a nebe jako dar zadarmo. Je to tak cenný dar, že si ho nikdo na zemi nemůže koupit ani zasloužit. Dokonce i kdyby vykonal tisíce poutí. Protože k tomu, abys mohl vstoupit do nebe, zaplatil Bůh životem svého Syna. Jediné, co můžeš udělat, je přijmout spásu jako projev Boží lásky k tobě, hříšníkovi. Rambhau, samozřejmě, přijmu perlu s hlubokou vděčností a budu se modlit, abych byl hoděn tvé lásky. Ale nechceš i ty přijmout pokorně Boží odpuštění a věčný život, protože víš, že ho stálo smrt jeho jediného Syna?“



David Morse a jeho manželka Norma

Starci se po tváři skutálely velké slzy. „Nemohl jsem uvěřit, že jeho odpuštění je zadarmo, ale teď už to chápu. Některé věci jsou příliš cenné na to, aby se daly koupit, či dokonce zasloužit. Ano, přijímám dar vykoupení.“

Z *Vítězství Srdca* 156/2024
přeložil a upravil -dd-

„Ach, to vy neznáte, vy jste dobrý muž, ale o d'áblu moc nevíte. Znáte tu historiku o Duyvenském kameni? Poslouchejte, já vám ji povím. Už je to víc než dvě stě let. To se snažil d'ábel v podobě krásného rytíře jménem Fariant dostat do doprovodu urozeného pána Siegbolda z Ahru. Šlechtic byl veselý muž, který se rád díval korbenu na dno a nechal často troubit lovecké halali. Fariant, ten čert, si myslel, že jej lehce dostane do svých spárů. Ale jednoho dne stoupl šlechtici do nosu pekelný zápach a snažil se zbavit nebezpečného společníka. »Chtěl bych si postavit lovecký zámeček v eifelském lese,« řekl mu a Fariant se přátelsky nabídl, že mu s tím pomůže. Zdi rychle rostly a Fariant vlastními rukama přinášel těžké kameny. Rychlost stavby byla obdivuhodná, vyrostly sály i věže. Když byla budova dokončena, rozhlédl se Fariant a odplivl si, až se země otrásla. Na jedné věži uviděl kříž, který tam šlechtic nechal připevnit. »Co tam dělá ten kříž?« rozčilil se čert. »Viděl jste už někdy klášter bez kříže?« odpověděl Siegbold se smíchem. Tu čertovi došlo, že se nechal napálit, a ve vzteku vzal obrovský kámen a mrštil jím, co nejdál mohl. Tak to je historika o Duyvenském kameni a založení steinfeldského kláštera.“

„Pěknou pohádku jste vyprávěl!“ smál se Heřman.

„Pohádku?“ ohradil se starý včelař. „Zeptejte se starých lidí v celém kraji a řeknou vám totéž. A od té doby bloudí d'ábel lesy a bažinami a slídí kolem klášterních zdí. Věřte mi, že ten zlý tudy obchází. Včera v noci jsem viděl malé plamínky mezi stromy v lese. To jsou čertovská světýlka, a proto je dobře, že v kostele hoří hodně svíček ke cti našeho Pána!“

„Vidíte samá strašidla!“ smál se pater Heřman. „Ale můžete mít pravdu, že kde hoří Boží světla, tam nemá zlo žádný přístup.“

Heřman šel domů do kláštera a přemýšlel. Vosk držel opatrně v ruce. Ledový vítr bičoval bažiny i pole, která byla zakryta sněhem. Když šel přes Duyvenský les, zdálo se mu, že mezi stromy se míhají podivné postavy. „To budou jen lidé, kteří sbírají větve!“ uklidňoval se mnich. Pak povznesl své srdce nad pozemské stí-

ny: „Všechna díla Páně, velebte Pána...“ mumlal si pro sebe. „Ledý a sněhy velebte Pána...“ modlil se Danielovu modlitbu. Jeho ruce opatrně držely vosk, který si vyvedl, aby mohl vyrábět svíčky. Uvědomil si, že nese v ruce také kousek krásného Božího stvoření. Cítil v něm dech rozkvetlých luk a vůni nesčetných včel – a jeho ruce z něj vyrobí hořící dar Bohu, který bude svítit na oltářích klášterního kostela.

Byl již večer, když Heřman vstupoval do kláštera.

„Heřmane, dnešní noc dávej dobrý pozor!“ řekl Fris Egbert, jeho spolubratr. Heřman měl totiž dnes do půlnoční mše svatě držet hlídku. „Podezřelí lidé se motají kolem kláštera. Neslyšel jsi minulou noc výt psy? V Himerodu se vloupali banditi do sakristie kostela a ukradli několik cenných kalichů. Takže, Heřmane, dávej pozor! Nemám hlídat s tebou? Mám v rohu schovaný opravdový friský pozdrav pro nezvané hosty, mohli bychom jim tím udělat díru do hlavy, aby jim tam zasvítilo slunce.“

„To není třeba, Egberte, já budu dávat pozor!“ odmítl sakristán pomoc.

„No, tak dobré pořízení!“

„Dobrou noc, Egberte!“

Všichni v klášteře šli jako vždy včas spát. Ještě tu a tam slyšel Heřman kroky, ale pak vše ztichlo.

Jak Heřman miloval ticho! Nikdy jindy se nemohl tak soustředěně a vnitřně modlit jako v tichých nočních hodinách před matutinem, kdy svítilo jediné světlo – věčné světlo před svatostánkem. Tu cítil Heřman Boží blízkost, věčnou lásku, která naplňovala jeho srdce. V nočním tichu byl šťastný. Cítil dobrotu naší nebeské Matky, která mu byla tak blízko, jako když mu vlastní maminka doma v horečkách pokládala ruce na čelo. Nejenže cítil její dobrotu, ale viděl ji stát před sebou ve vši dobrotě a nádhře. Noční hodiny patřily jen jemu, proto odmítl i Egberta, aby s ním hlídal.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Pondělí 25. 3. 2024

6:05 Klapka: O Františku Derflerovi **7:00** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **7:15** Svět – Neobyčejné ženy **7:45** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Přelouči **7:55** Nebojte se...! Ptejte se kněze **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Locomotive – parní lokomotiva **9:30** Outdoor Films s Klárou Kolouchovou: Nejtěžší hora světa – K2 **11:05** Dřevěné návštěvy: Divadlo S+H **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Rimini – La Verna **13:15** S chutí přes práh: Salesiánky v Praze–Karlíně **13:35** Zachraňme kostely: Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **14:05** Za obzorem: Ctihodná matka Vojtěcha – 110. výročí narození [P] **14:40** Svatý Řehoř Veliký **15:30** Noční univerzita: Liturgický rok a lidová zbožnost **16:15** V souvislostech **16:35** Nicu **17:35** Nebe nad hlavou [P] **18:00** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenká + Ej, fialenko modrá **18:05** Příběhy Starého zákona: Stvoření světa **18:15** Vezmi a čti: Březen 2024 [P] **18:35** Unrest – Švýcarsko **18:45** Dominika na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Zamilování mimoni **19:35** V pohorách po horách: Mosty u Jablunkova – Bílý kříž, Moravské Beskydy **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí tělo: Rehabilitace [L] **21:05** Plné hnízdo v Pardubickém kraji [P] **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:50** Za obzorem: Ctihodná matka Vojtěcha – 110. výročí narození **22:25** Hrozny **22:55** Nečekané ticho **23:25** V pohorách po horách: Dráteničky **23:40** Kulatý stůl **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: Marek Orko Vácha – kněz a genetik **6:50** Ludwig van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **8:05** P. Ignác Stuchlý **8:15** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vjezd do Jeruzaléma (Jan 12,12–16) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Plné hnízdo v Pardubickém kraji **10:15** Noční univerzita: Michal Steiner a Štefan Esztergályos – Podstata chvály **11:00** Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dobrodružství před kamerou **14:00** Muzikanti, hrajte **14:30** Bačkorám navzdory: Lubor jede na výlet **14:42** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Moravský Krumlov – Třebíč **14:55** Lidé z cest **16:00** Rozumíme médiím: Jak se proměnila média za posledních 10 let **16:20** Poutníci času: S Janem Šídlem **16:35** Pošta pro Holuba: Žena v církvi **16:50** Cvrlikání (97. díl): Učedníci **18:00** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenká + Ej, fialenko modrá **18:05** Příběhy Starého zákona: Stvoření světa **18:10** Bratr oheň: František jde do boje **18:40** Okřídlení sousedé: Jiříčky a vlaštovky **18:50** Zpravodajské Noeviny: 26. 3. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Setkání: Jaromír Vítková – kostel svatého Jakuba Staršího a židovská synagoga **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nebezpečné vzpomínky **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Na startu [P] **21:15** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Karol Sidon **21:26** Kambodža – První generace **22:00** Má vlast: Uničov **23:00** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **23:35** Terra Santa News: 20. 3. 2024 **0:00** Zpravodajské Noeviny: 26. 3. 2024 **0:20** Továrna mezi vodami **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 3. 2024

6:05 Klapka s Michalem Martínkem **7:05** SWEEP – Maroko **7:15** Kambodža – Zmračený Kristus

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

7:45 Zpravodajské Noeviny: 26. 3. 2024 **8:10** Noční univerzita: Liturgický rok a lidová zbožnost **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Stano Lajda, žilinský výtvarník **11:00** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh údolím Jihlavy a Brtnice [P] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Když bolí tělo: Rehabilitace **14:05** Zpravodajské Noeviny: 26. 3. 2024 **14:30** Chodničky životů: Rožnovské slavnosti 2021 **16:10** Podoby Juraje Thurzy **16:32** Poklad z Jelínkova domu **16:44** Hlubinami vesmíru s Mgr. Pavlem Gabzdylem: Příběh Měsíce **17:30** Terra Santa News: 27. 3. 2024 [P] **18:00** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenká + Ej, fialenko modrá **18:04** Příběhy Starého zákona: Neposlušnost prvních lidí **18:10** Strýček Emu: Ptáci **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Óda na radost **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DOO [L] **21:05** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Velikonoční triduum **21:35** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Rimini – La Verna **22:05** Noční univerzita: Michal Steiner a Štefan Esztergályos – Nadpřirozená služba **22:45** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Daniel Kroupa **23:00** Nepřítelem osudu **23:35** Generální audience papeže Františka **0:00** Výpravy do divočiny: Biodiverzita Afriky **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 3. 2024

6:05 Cesta k andělům: Marie Svatošová – zakladatelka hospiců (1. část) **6:45** Vezmi a čti: Březen 2024 **7:00** Papuánské Velikonoce: Zelený čtvrtek **7:15** Pašijový kříž **7:50** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Velikonoční triduum **8:25** Terra Santa News: 27. 3. 2024 **8:50** Island – Odras Stvořitele **9:30** Mše svatá se svěcením olejů z Vatikánu [L] **11:00** Olivová hora **11:03** V pohorách po horách: Gruň – Beskydy **11:15** Můj chrám: Michaela Šojdrová, politička, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kroměříži **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Kulatý stůl **13:25** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Svatý týden v liturgii **14:35** Můj chrám: Kateřina Koubová, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině **14:55** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (155. díl): Desatero **16:05** Na startu **16:30** Zpravodajské Noeviny: 26. 3. 2024 **16:55** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenká + Ej, fialenko modrá **17:00** Příběhy z Dobré Knihy: Poslední večere **17:05** Ovečky: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **17:30** Zelený čtvrtek s Noe [L] **18:00** Mše svatá na památku Večeře Páně: kostel sv. Filipa a Jakuba, Zlín [L] **19:35** Bible v písku: Petr zapřel Ježíše [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Svatá země – poslední poutník **21:35** Evangelium podle Marka **23:35** Outdoor Films: S mořeplavcem Richardem Konkolskím **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 3. 2024

6:05 J. S. Bach: Matoušovy pašije (1. část) **7:15** Papuánské Velikonoce: Velký pátek **8:00** Nebe nad hlavou **8:15** Buon giorno s Františkem **9:05** ARTBITR

– Kulturní magazín **9:15** Svatá země – poslední poutník **10:45** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **11:15** Kaplani naděje: P. Václav Tomiczek **11:25** Bazilika Božího hrobu a Golgota **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Křížová cesta: Velikonoční cesta Ježíše Krista **13:40** Stabat Mater: Giovanni Battista Pergolesi **14:30** Velký pátek s Noe [L] **15:00** Památka Umučení Páně: Ostrava–Třebovice [L] **16:35** Harfa Noemova: Jakub Jan Ryba a jeho Stabat mater **17:05** Vroucí srdce: Neviditelná síla touží zachránit svět **18:45** Můj chrám: Tomáš Hanus, dirigent, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Brně [P] **19:10** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **19:20** Svatý Patrik [P] **20:50** Přejeme si... **21:05** Bible v písku: Ukřížování [P] **21:15** Křížová cesta z Kolosea [L] **22:30** Evangelium podle Lukáše **0:00** A. Dvořák: Stabat Mater, op. 58: Podzimní festival duchovní hudby 2023 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 3. 2024

6:05 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2. část) **7:45** Sedmihlášky (67. díl): Zakukala kukulenká + Ej, fialenko modrá **7:50** Ovečky: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **8:05** Strýček Emu: Ptáci **8:30** Bílá sobota s Noe [L] **9:00** Ranní chvály Bílé soboty: Ostrava–Třebovice, kostel Nanebevzetí Panny Marie [L] **10:00** Papuánské Velikonoce: Bílá sobota **10:25** Moravské pašije **11:20** Nebe nad hlavou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Svatý Patrik **13:35** Kaple Božího hrobu **13:45** Bible v písku: Maria, věděla jsi... **14:00** Komédie o umučení a slavném vzkříšení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista **16:00** Cesty – Příběhy pomalým krokem: La Verna – Assisi **16:25** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme média veřejné služby [P] **16:45** Dřevěné návštěvy: Jana Havránková [P] **17:05** V pohorách po horách: Stolová hora v oblasti Pálavských vrchů [P] **17:15** Hrací strojek [P] **17:25** Charita pro Ukrajinu v čase války [P] **18:00** Slovo na neděli: Zmrtvýchvstání Páně [P] **18:20** V souvislostech [P] **18:40** Evangelium podle Jana **20:40** Přejeme si... **21:00** Velikonoční vigilie: Dolní Bojanovice, kostel sv. Václava [L] **23:00** Světlo pro opuštěné **0:50** Jak potkávat svět: S Ivo Kahánkem **2:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 31. 3. 2024

6:05 Klapka s Janem Otto Píplou **7:05** V pohorách po horách: Toulání Lednicko-Valtickým areálem **7:20** Charita pro Ukrajinu v čase války **7:40** Dřevěné návštěvy: Jana Havránková **8:00** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme média veřejné služby **8:25** Slovo na neděli: Zmrtvýchvstání Páně **8:50** Příběh o vzkříšení **9:15** Vezmi a čti: Březen 2024 **9:30** Poutníci času: S Rýzou Blažejovskou [P] **9:45** Bible v písku: Velikonoční ráno **10:00** Velikonoce s Noe [P] **10:30** Mše svatá na Boží hod velikonoční: Dolní Lutyně, kostel sv. Jana Křtitele [L] **12:00** Požehnání Urbi et Orbi [L] **12:35** Přejeme si... [P] **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:30** V souvislostech **14:00** Muzikanti, hrajte: Rožmitálská Venkovanka **15:05** Světlo pro opuštěné **17:00** Zlatovláska: Divadlo Víti Marčička [P] **18:00** Sedmihlášky (66. díl): Dyž jsem plela len **18:05** Ovečky: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **18:20** Bratr oheň: Naboso **18:45** Animované biblické příběhy: Beránek Boží **19:20** Strýček Emu: Velikonoce [P] **19:35** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Přejeme si... Velikonoční Speciál [L] **21:25** Druhá šance z nebe [P] **23:05** Oratorium Lazarus **0:30** Požehnání Urbi et Orbi **1:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 25. 3. o 16:10 hod.: V škole Ducha
(Blahoslavenstva, 1. časť / vzdelávací program)

Duchovná obnova s Felix Ján Tkáčom, OFM Cap, nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 26. 3. o 15:30 hod.: Ruženec z Lúrd (náboženský program)
Modlitba svätého ruženca z Lúrd.

Streda 27. 3. o 17:00 hod.: Eden
(Hľa, drevo kríža / vzdelávací program)

Z akého dreva bol vyrobený Kristov kríž? A z čoho mu vojaci uplietli trňovú korunu? A čo má spoločné Popolcová streda, Kvetná nedeľa a Veľkonočný pondelok? Resp. čo majú spoločné popol, bahniatka a korbáč? Kľúčové rastliny najdôležitejších okamihov Veľkej noci už čakajú vo veľkonočnom EDENE.

Štvrtok 28. 3. o 9:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu
(náboženský program)

Priamy prenos svätej omše svätenia olejov.

Piatok 29. 3. o 17:00 hod.: Slávenie utrpenia a smrti Pána z Vatikánu
(náboženský program)

Priamy prenos z Vatikánu.

Sobota 30. 3. o 19:30 hod.: Veľkonočná vigília z Vatikánu
(náboženský program)

Priamy prenos.

Nedeľa 31. 3. o 20:40 hod.: V mene Krista (film)

„V mene Krista“ je epický biblický príbeh o zmŕtvychvstaní Ježiša, prerozprávajú z perspektívy neveriaceho rímskeho tribúna Claviusa. Je poverený vyriešiť záhadu vzkriesenia a zabrániť povstaniu v Jeruzaleme.

Liturgická čtení

Nedeľa 24. 3. – Kvetná nedeľa

1. čt.: Iz 50,4-7
Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
Odp.: 2a (Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?)
2. čt.: Flp 2,6-11
Ev.: Mk 14,1-15,47

Pondělí 25. 3. – Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
Ž 27(26),1.2.3.13-14
Odp.: 1a (Hospodin je mé světlo a má spása.)
Ev.: Jan 12,1-11

Úterý 26. 3. – Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
Odp.: 15a (Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.)
Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Středa 27. 3. – Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
Odp.: 14c.b (Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.)
Ev.: Mt 26,14-25

Čtvrtek 28. 3. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14
Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18

Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.)
2. čt.: 1 Kor 11,23-26
Ev.: Jan 13,1-15

Pátek 29. 3. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.)
2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
Ev.: Jan 18,1-19,42

Sobota 30. 3. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
Odp.: srov. 30 (Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.)
nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22
Odp.: 5b (Země je plná Hospodinovy milosti.)

2. čt.: Gn 22,1-18
Ž 16(15),5+8.9-10.11
Odp.: 1 (Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.)

3. čt.: Ex 14,15-15,1
Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18
Odp.: 1a (Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.)

4. čt.: Iz 54,5-14
Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b
Odp.: 2a (Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.)

5. čt.: Iz 55,1-11
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)

6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (Pane, ty máš slova věčného života.)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28
Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
Odp.: Ž 42(41),2 (Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!)
nebo, uděluje-li se křest:
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)
anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
Odp.: 12a (Stvoř mi čisté srdce, Bože!)

Epistola: Řím 6,3-11
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
Odp.: Aleluja, aleluja, aleluja.
Ev.: Mk, 16,1-7

BREVIÁŘ PRO LAIKY

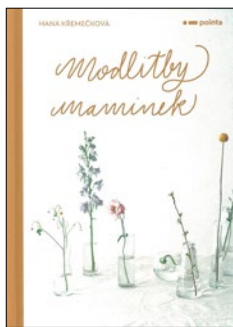
23. - 30. BŘEZNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 3.		PO 25. 3.		ÚT 26. 3.		ST 27. 3.		ČT 28. 3.		PÁ 29. 3.		SO 30. 3.			
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512		
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513		
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515		
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Modlitba během dne:																
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516		
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517		
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Nešpory:																
	SO 23. 3.															
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507	466	522
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507	466	522
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510	468	524
Ant. ke kant. P. M.	416	466	421	470	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	446	500	474	530
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379	1242	1379

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

ŽIVOT S BOHEM

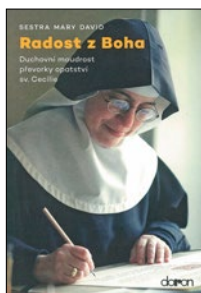


MODLITBY MAMINEK

Hana Krèmečková • Redakce Eva Trčková

Je v dnešní době ještě vůbec potřeba se modlit? To si píšete, že jo! Modlitba je rozhovorem. Modlitba je osobní audiencí se samotným Bohem. Tento soubor modliteb může maminkám pomoci hledat slova a vkládat je do modliteb jak za sebe, tak za své děti, a to v těch nejrůznějších situacích, obdobích i pocitech. Modlitba maminek dokáže provázet jejich děti i tam, kam mateřské objetí nedosáhne. A tímto vyslaným objetím se mohou i samy maminky nechat obejmout Bohem.

*Pointa ve společnosti Albatros Media a.s.
Váz., 118x165 mm, 80 stran, 249 Kč*



RADOST Z BOHA • DUCHOVNÍ MOUDROST PŘEVORKY OPATSTVÍ SV. CECÍLIE

**Sestra Mary David • Z angličtiny přeložila Marie Sommerová
Revize překladu a redakce Kateřina Lachmanová • Předmluva opat Samuel Lauras • Překlad předmluvy Oldřich Selucký**

Sestra Mary David (1957–2017) ve své knize *Radost z Boha* uvažuje nad spoustou důležitých otázek. Jak žít s Bohem, být s ním v osobním kontaktu, ačkoli jej nevidíme a zdá se nám vzdálený? Jak mít radost a naději v každodenních peri-

petiích, kde je čerpat? A jaký smysl má utrpení? Mniška z benediktinského opatství v Anglii se věnuje i tématům svobody, lásky a sebedarování. Svůj život zasvětila Bohu, doprovázela novicky a po celý život usilovala o dobro. Z jejího díla vycítíte, že měla smysl pro humor a vřelé srdce, ale i velké pochopení pro lidskou slabost a nedokonalost.

*Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 130x190 mm, 196 stran, 329 Kč*

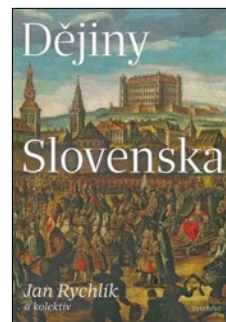
HISTORIE

DĚJINY SLOVENSKA

**Jan Rychlík, Milan Pokorný, Anna Zelenková, Ján Gbúr • Odpovědný redaktor Filip Outrata
Recenzovali PhDr. Dušan Kováč, DrSc., doc. PhDr. Róbert Arpáš, PhD., PhDr. Miroslav Števík, CSc., a prof. Dr. Ándor Meszáros**

Dějiny Slovenska nejsou dějinami Slováků jako národa, ale historií území, které dnes tvoří současnou Slovenskou republiku. Jan Rychlík sleduje historii slovenského území od úplných počátků. Jádrem knihy jsou však kapitoly o moderních dějinách Slovenska, vrcholících získáním samostatnosti v roce 1993, i o následujících dekádách. Autor má unikátní předpoklady pro napsání první české syntézy slovenských dějin – má české i slovenské občanství a jako přímý účastník byl i u jednání o rozdělení společného státu.

*Vyšehrad ve společnosti
Albatros Media a. s.
Váz., přebal, 160x235 mm,
648 stran, 699 Kč*



Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ



Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc